

Arrest

nr. 189 510 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] Aan [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

uiterlijk op 20/04/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Bovendien, zijn intentie om samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een datum vastgelegd is.

Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Dit is bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Volgens zijn oordeel heeft verzoekster geen belang bij het bestrijden van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een gebonden bevoegdheid heeft die maakt dat hij in dat geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven.

2.2. Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die naar het oordeel van de verwerende partij voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)". Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie of artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) waarvan de schending in casu wordt aangehaald. Deze aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van deze hogere rechtsnormen, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan besloten worden.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die omwille van hun samenhang tezamen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Eerste onderdeel

Bestreden beslissing vermeldt dat het bevel om grondgebied te verlaten 'Aan de Heer [S.A.] wordt afgeleverd. Verweerder stelt verder dat 'betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner' en dat 'hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner' [...]. Dit lijkt te wijzen op het feit dat verweerder meent dat verzoekster een man is.

Dit wijst op een absoluut onzorgvuldig genomen beslissing. Verzoekster is immers van het vrouwelijke geslacht.

Dat verweerder zelfs nalaat dergelijke belangrijke elementen correct te vermelden, wijst op een onzorgvuldig onderzoek en besluitvorming. Het is voor verweerder immers uiterst eenvoudig om na te gaan van welk geslacht verzoekster is.

Tweede middel

Verweerder is meerdere malen tegenstrijdig in bestreden beslissing.

Zo stelt verweerder eerst: “Bovendien, zijn intentie om samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf”.

Verder wordt gewag gemaakt van het volgende: "Volgens het administratief dossier, blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige samenwoner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner"

Verzoekster en haar partner wonen al sinds juni 2015 samen. Inmiddels wonen zij dus al bijna twee jaar samen. Het is dus absoluut meer dan louter een intentie van samenwonen.

Het is bovendien opvallend dat bestreden beslissing een regel verder vermeldt dat de samenwoning van verzoekster en haar partner door het administratief verslag wordt bewezen.

Wat verweerder bedoelt met 'samenleven met zijn toekomstige samenwoner' is gissen. Dit betreft een onduidelijkheid en contradictie aangezien het samenleven en samenwonen hetzelfde is. Ook wijst het samenleven op een actuele toestand, hetgeen niet overeenkomst met het gebruik van het woord 'toekomstig'.

Bovendien is het onduidelijk wat de relevantie is van de vermelding dat de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf inhoudt. In de Vreemdelingenwet wordt er in geen enkele bepaling melding gemaakt van een 'automatisch verblijf'. Dat verzoekster ook geen recht heeft op zo'n onbestaand automatisch verblijf is dus evident.

Derde middel

Verweerder lijkt de samenwoning van verzoekster en haar partner in twijfel te trekken door te stellen 'Dat hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner'. Deze frase geeft de indruk dat de samenwoonst enkel uit een verklaring van verzoekster blijkt.

Hiervoor vermeldt verweerder echter dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar partner samenwonen. Vermits het administratief dossier de bron is waar verweerder zich op dient te baseren, is het op zijn minst opmerkelijk dat er nog aan wordt toegevoegd dat dit enkel maar een verklaring betreft.

[...]

Eerste onderdeel

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. In die zin diende ook artikel 8 EVRM, waarin het recht op het gezinsleven wordt gegarandeerd en art. 3 IVRK, dat het belang van het kind voorop stelt, gerespecteerd te worden.

De bestreden beslissing is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op onzorgvuldige en onvoldoende wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster en het belang van het kind.

Verzoekster is zwanger van haar eerste kind (zie stuk 4). Op geen enkele wijze wordt hiernaar verwezen of rekening gehouden met dit gegeven. Bovendien wordt in de bestreden beslissing het belang van het kind niet vooropgesteld en zelfs niet vermeld.

Daarenboven dient er met grote oplettendheid te worden gehandeld vermits het kind naar alle waarschijnlijk de Belgische nationaliteit zal verwerven vermits het een Belgische vader heeft en op Belgische bodem zal worden geboren.

Daarnaast heeft verzoekster al sinds mei 2015 een relatie met X. Zij wonen samen sinds juni 2015. Inmiddels hebben zij al haast twee jaar een relatie. Verweerder houdt onvoldoende rekening met deze omstandigheden en doet het gezinsleven af als een loutere intentie tot samenwonen.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is bovendien niet opgenomen in de beslissing.

Bijgevolg kan er worden besloten tot een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van art. 8 EVRM, art. 3 IVRK, van de formele en materiële motiveringsplicht en van zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Tweede middel

Verweerder verwijst naar rechtspraak van uw Raad waarin wordt gesteld dat 'Art. 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet langs zich neer te leggen'.

Verzoekster wenst art. 8 EVRM niet als een vrijgeleide op te vatten. Zij verzoekt enkel dat er op afdoende wijze wordt rekening gehouden met het opgebouwde gezinsleven. Zij wenst hier te verwijzen naar de rechtspraak die wijst op een dergelijk onderzoek (zie RvV nr. 156 153 van 5 november 2015; eigen onderlijning):

"De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

...

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari

2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nunez v. Noorwegen*, par. 70)"

Verweerder heeft eenvoudigweg vermeld dat de terugkeer niet disproportioneel staat ten aanzien van het recht op een gezins- en familieleven en verwezen naar oude rechtspraak. Op geen enkel moment is echter een daadwerkelijke fair balance-toets gebeurd. Meer nog, hoewel verweerder wel verwijst naar art. 8 EVRM is er geen enkel feitelijk onderzoek naar een eventuele schending geweest.

DERDE MIDDEL: Schending artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Verweerder ging over tot het nemen van bestreden beslissing op 21.03.2017. Op dat moment was echter het onderzoek naar de wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner nog hangende.

Verweerder vermeldt op geen enkel moment deze procedure die destijds hangende was. Vermits er wel wordt verwezen naar het gezamenlijke verblijf, blijkt nochtans dat de samenlevingsvorm voor verweerder wel degelijk van belang was.

Bovendien vormt deze wettelijke samenwoonst een stap in het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 1476bis BW is er enkel geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Verzoekster wenst hierbij te wijzen op de volgende rechtspraak:

"Bij schijnhuwelijk is de toestemming van (één van) de echtgenoten geveinsd wanneer deze toestemming wordt gegeven, niet met het oog op het vormen van een duurzame levensgemeenschap, maar bv. om de verblijfsregeling in België te omzeilen. Het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat het gevolg kan zijn van de gehuwde staat, wat in casu het geval is, is weliswaar onvoldoende om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk." (*Gent* (26e k.) 13 februari 2001, A.J. T. 2001-02, 329).

"De uitsluiting van een samenlevingsproject maakt het enige criterium uit voor een geveinsd huwelijk. Het heeft weinig belang of de toekomstige echtgenoten, behalve de wil om een levensgemeenschap te delen en een gezin te stichten, nog andere bedoelingen nastreven" (*Luik* 28 juni 2000, J.L.M.B. 2001, 556 en <http://ilmbi.larcier.be> (10 juni 2001), noot C.G)."

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel wijst dus niet steeds op een schijn-wettelijke samenwoonst. Enkel indien de samenwoonst louter en alleen gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel, is er sprake van een schijn-wettelijke samenwoonst. Dit is in casu niet het geval vermits de relatie van verzoekster en haar partner langdurig en oprecht is. Verzoekster is inmiddels ook zwanger van haar partner (zie stuk 4).

Verweerder negeerde op 21.03.2017 deze hangende procedure totaal. Er wordt immers geen gewag van gemaakt. Dat verzoekster stappen aan het zetten is om haar verblijf regulariseren is nochtans bijzonder relevant.

Verzoekster en haar partner ontvingen op 5.04.2017 de beslissing tot weigering registratie wettelijke samenwoning (zie stuk 3). Verweerder kon hier echter onmogelijk van op de hoogte zijn op het moment van het nemen van bestreden beslissing, met name op 21.03.2017.

Het gegeven dat verweerder geen rekening hield met de hangende procedure wijst op het nemen van een beslissing zonder rekening te houden met de bestaande feitelijke omstandigheden. Derhalve is er sprake van een gebrekkige motivering.

[...]

Vaste rechtspraak van uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning):

"Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het

effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). RvV X - Pagina 7 van 10 Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" (eigen onderlijning)

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing valt immers binnen de werkingssfeer van de Unierecht, met name artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn),

Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoekster duidelijk in haar belangen. Hieruit volgt dat zij haar standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in casu niet gebeurd.

Mocht verzoekster zijn gehoord, had zij ten eerste kunnen wijzen op het feit dat zij van het vrouwelijke geslacht is. Daarnaast had zij kunnen opmerken dat zij al lange tijd met haar partner samenwoont en dat zij een verklaring wettelijke samenwoning hadden afgelegd en dat de procedure om deze te registreren nog hangende was. Bovendien had zij kunnen wijzen op haar zwangerschap (zie stuk 4). Het opgebouwde gezinsleven en het belang van het kind worden immers beschermd door respectievelijk art. 8 en art. 3 IVRK.

De bestreden beslissing houdt echter op geen enkele wijze rekening met de bovenstaande overwegingen.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS

21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Verder wordt gemotiveerd aangaande verzoeksters gezinsleven, waarbij melding wordt gemaakt van haar samenwoning met haar partner. Verzoekster uit kritiek op het gegeven dat geen melding wordt gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, doch de Raad kan, bij lezing van voormelde wetsbepaling, niet vaststellen dat zulks zich opdringt (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing alleszins melding wordt gemaakt van verzoeksters gezinsleven, waarnaar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst. Verder brengt verzoekster geen gezondheidsproblemen aan, waarmee rekening diende te worden gehouden. Wat betreft het belang van het kind, wijst de Raad er op dat geen bewijs van een zwangerschap voorlag bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster naar aanleiding van het administratief verslag vreemdelingen een vermoeden van zwangerschap uitte, doch zelf aangaf dat dit nog niet werd bevestigd. In het licht hiervan kan verzoekster niet de verwachting koesteren een motivering aangaande haar zwangerschap terug te vinden in de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder nog op dat uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoekster betwist niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wel betoogt zij dat de bestreden beslissing zich kenmerkt door diverse onzorgvuldigheden. Wat betreft het geslacht van verzoekster, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing daadwerkelijk melding maakt van een persoon van het mannelijke geslacht, doch dat dergelijke misslag – die weliswaar onzorgvuldig overkomt – duidelijk een materiële vergissing betreft, waarvan verzoekster niet aantoonde dat deze haar in haar belangen zou hebben geschaad. Deze materiële vergissing is dan ook niet van aard dat zij tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt. In de mate dat verzoekster zich nog vragen stelt bij de relevantie van de passage in de bestreden beslissing dat de intentie om samen te wonen geen automatisch recht op verblijf inhoudt, daar zij nooit heeft voorgehouden dergelijk automatisch recht te hebben, kan de Raad niet inzien op welke wijze deze kritiek tot de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen leiden. Het loutere gegeven dat verzoekster de meerwaarde van deze vermelding niet inziet, maakt niet dat dit een onwettigheid zou uitmaken. Verder kan de Raad ook niet zonder meer een tegenstrijdigheid ontwaren in het gegeven dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt aangegeven dat verzoekster samenleeft met haar partner en anderzijds wordt gesproken van een intentie om samen te wonen. Zoals verzoekster zelf in haar verzoekschrift aangeeft, was op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing de procedure tot de registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning nog hangende. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de "*intentie om samen te wonen*", dient dan ook te worden begrepen in het kader van deze hangende procedure met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning, waarbij verweerder in de bestreden beslissing anderzijds tevens oog heeft voor de op dat ogenblik reeds bestaande realiteit van een feitelijk samenleven van verzoekster en haar partner. Van een contradictie in de bestreden beslissing is dan ook geen sprake, ook al is deze beslissing wat ongelukkig geformuleerd waar ze gewag maakt van "*betrokkene [die] samenleeft met zijn toekomstige samenwoner*". Gelet op het voormelde kan niet worden ingezien waarom verweerder – naast de verwijzing naar zowel de feitelijke samenwoning als de intentie tot formele samenwoning – nog uitdrukkelijk melding diende te maken van

het hangende onderzoek naar de wettelijke samenwoning. Waar verzoekster nog uiteenzet dat er geen sprake is van een schijn-wettelijke samenwoning, wijst de Raad erop dat dit betoog – in het kader van huidig annulatieberoep – niet dienstig is. In casu ligt geenszins de betwisting voor of verzoeksters wettelijke samenwoning met haar partner al dan niet een schijnsituatie, zoals bedoeld in artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, uitmaakt. Dit behoort trouwens tot de rechtsmacht van de familierechtbank.

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidt deze bepaling als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging aangaande het gezinsleven werd opgenomen. Zo werd in het bevel erkend dat verzoekster een relatie onderhoudt met haar partner, met wie zij op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing samenleefde en met wie zij de intentie heeft (wettelijk) samen te wonen. Verder werd aangegeven dat verzoekster een visum of machtiging kan verkrijgen in haar land van herkomst. Hierbij wordt aangegeven dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. In deze wordt het gezinsleven dan ook niet zonder meer gereduceerd tot een loutere intentie van samenwoning. Verzoekster geeft aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de omstandigheden – met name dat zij reeds bijna twee jaar een relatie onderhoudt met haar partner, met wie zij sinds juni 2015 samenwoont – doch de Raad herhaalt dat verweerder verzoeksters relatie heeft erkend. Verzoekster gaat niet in concreto in op de afweging van verweerder, dat zij een visum of machtiging kan verkrijgen in haar herkomstland en dat een tijdelijke scheiding te dien einde niet in disproportionaliteit staat met het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Wat betreft het belang van het kind, herhaalt de Raad dat er geen bewijs van een zwangerschap voorlag bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. In het licht hiervan blijkt niet dat van verweerder kan worden verwacht een afweging inzake het belang van het kind door te voeren bij de afgifte van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters bloot betoog dat het ongebooren kind *“naar alle waarschijnlijk[heid] de Belgische nationaliteit zal verwerven”* doet hieraan geen afbreuk. De Raad merkt nog op dat verzoekster ook bij haar verzoekschrift geen bewijs overmaakt van haar zwangerschap. Verzoekster verwijst naar het stuk 4 in haar inventarislijst, als zijnde het bewijs van zwangerschap, doch de Raad dient net zoals ter terechtzitting op te merken dat dit stuk niet meer betreft dan een kopie uit een zwangerschapsboekje, waarop geen enkel identificatiegegeven van verzoekster staat vermeld. Gelet op voormelde, toont verzoekster geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan.

3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.9. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing als dusdanig niet wordt betwist dat verzoekster een relatie onderhoudt met haar partner. Aldus ziet de Raad ook geen reden om thans te twijfelen aan het beschermenswaardig gezinsleven dat verzoekster onderhoudt met haar partner. De volgende vraag die de Raad dan dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden nagezien in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoekster stelt dat verweerder geen gedegen onderzoek inzake haar recht op een gezinsleven heeft gevoerd. Zij geeft hierbij aan dat in de bestreden beslissing niet zonder meer kan worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangewend als een vrijgeleide om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen – wat zij ook niet wenst te doen – doch stelt een feitelijk onderzoek naar een eventuele scheiding te verwachten. In deze wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tevens werd gesteld dat verzoekster slechts tijdelijk dient terug te keren naar haar herkomstland – alwaar zij een visum/machtiging kan aanvragen – waarbij wordt gesteld dat dergelijke tijdelijke terugkeer niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezinsleven. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze ingaat op dit motief en niet aantoonbaar dat dit geen fair balance is. Zo brengt verzoekster geen enkele hinderpaal aan die haar verhindert haar gezinsleven (tijdelijk) verder te zetten in haar herkomstland, noch brengt zij concrete elementen aan waarom in casu haar private belangen – die er in se uit bestaan verder op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven teneinde haar relatie met haar partner verder te zetten – zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het gehandhaafd zien van het verblijfsreglementering. Zo brengt verzoekster geen enkel concreet element aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat het voor de organisatie van haar gezinsleven bijzonder moeilijk is, indien van haar wordt verwacht dat zij tijdelijk terugkeert naar haar herkomstland, teneinde aldaar de nodige stappen te zetten om haar verblijf in België op duurzame wijze te regelen. In deze wijst de Raad er bovendien op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu het geval, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont niet aan in welke mate haar situatie zodanig uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Daarenboven herhaalt de Raad dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins een absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgisch grondgebied te betreden. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gesteld, blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het

buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.10. Wat betreft het geschonden geachte artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, herhaalt de Raad dat nergens uit blijkt dat verzoekster zelfs nog maar zwanger is van een kind. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoekster zich er niet toe kan beperken op abstracte wijze te verwijzen naar "*het belang van het kind*", zonder dit verder te concretiseren. Zelfs indien er sprake is van een heden nog ongeborn kind en dit reeds drager kan zijn van rechten, benadrukt de Raad de mogelijkheid voor verzoekster om vanuit haar herkomstland haar verblijf in België op duurzame wijze te regelen – zodat zij en haar (al dan niet reeds geboren) kind kunnen terugkeren naar België – dan wel de mogelijkheid om een uitstel van de uitvoeringstermijn van huidig bevel te vragen, teneinde haar in staat te stellen gedurende haar zwangerschap op het Belgische grondgebied te verblijven.

3.11. Verzoekster voert verder een schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82, HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het miskennen van het hoorrecht leidt slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

3.12. De bestreden beslissing is ontegensprekelijk een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en die verzoeksters belangen op nadelige wijze beïnvloedt. In casu dient de Raad evenwel vast te stellen dat op de kennisgevingsakte van huidige bestreden beslissing staat vermeld dat verzoekster verklaart voorafgaandelijk aan de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten te zijn gehoord, middels het administratief verslag vreemdelingen. Dit administratief verslag vreemdelingen bevindt zich eveneens in het administratief dossier. Voormeld verslag draagt weliswaar niet verzoeksters handtekening, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze kritiek uitoefent op deze vorm van horen. Bovendien herhaalt de Raad dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). Verzoekster betoogt dat zij verweerder op de

hoogte had kunnen stellen van haar geslacht, haar samenwoont met haar partner en haar zwangerschap. Wat betreft haar geslacht, herhaalt de Raad dat de dwaling hieromtrent in de bestreden beslissing getuigt van een materiële vergissing van verweerder. Deze omstandigheid is niet van aard dat zij een beslissende invloed heeft gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Wat betreft de samenwoont met haar partner, wijst de Raad erop dat deze samenwoont in de bestreden beslissing wel degelijk wordt erkend. Zodoende dient te worden vastgesteld dat deze omstandigheid reeds door verweerder in overweging werd genomen. Wat ten slotte verzoeksters zwangerschap betreft, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd uiteengezet. De Raad wijst erop dat verzoekster naar aanleiding van het administratief verslag vreemdelingen slechts melding maakte van een vermoeden van zwangerschap en heden nog steeds geen bewijs van haar zwangerschap voorligt, zodat niet zonder meer kan worden vastgesteld dat verzoekster middels enige andere vorm van gehoor een bevestigde zwangerschap had kunnen meedelen. Zoals reeds gezegd wordt immers nergens melding gemaakt van verzoeksters identificatiegegevens op het overgemaakte zwangerschapsbewijs. Verzoekster kan niet verwachten een vastgestelde schending van het hoorrecht te zien weerhouden worden door de Raad, op basis van een bewijsstuk dat niet kan worden gelinkt aan haar persoon.

Gelet op bovenstaande toont verzoekster geen schending van het hoorrecht aan.

3.13. Wat ten slotte de in de hoofding van haar middelen aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Een onderdeel van een middel is evenwel slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd, quod non in casu. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA